

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **Z. L.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2014, č. j. MSK 168153/2013, ve věci **přestupku**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 31.1.2014 č. j. MSK 168153/2013 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 11.228,- Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád) zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov, odboru dopravy a silničního hospodářství č. j. MURY 29531/2013 ze dne 4.10.2013, jímž byl žalobce uznán vinný tím, že dne 7.7.2013 v 14.50 hodin v obci Stará Ves na silnici I/11 řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Citroën C5 RZ X, jel rychlostí 108 km/h v místě, kde je maximální dovolená

rychlost 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$ byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 104 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč se lhůtou splatnosti do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobou ze dne 2.3.2014 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že správní orgán porušil jeho právo na spravedlivý proces. Poukazoval na to, že odvolání bylo podáno elektronicky e-mailem dne 1.11.2013. Potvrzení tohoto podání bylo předáno držiteli poštovní licence 6.11.2013. Lhůta tedy byla zachována. Osoba pověřená podáním odvolání na poštu na to zapomněla, odjela na dovolenou mimo republiku (Libanon) a odtamtud podala dopis prostřednictvím držitele poštovní licence 6.11.2013. Odesílání zásilek odkudkoli držitelem poštovní licence dané země sdruženého ve Světové poštovní unii nelze považovat za jakékoli obstrukční jednání. Česká pošta podle informací dostupných na webu stanoví lhůtu k doručení zásilky do Libanonu v délce 5 až 7 dnů. Žalobce nemohl ovlivnit nijak okolnost, že zásilka šla ve skutečnosti déle, než ve stanovenou dobu. Ust. § 37 odst. 4 správního řádu hovoří o způsobech podání. Nikde nezmiňuje, že některé podání je nadřazeno podání jinému, či že některá podání lze učinit pouze výjimečně. Nelze hovořit o zneužití práva za situace, kdy zmocněnec něco koná poslední den lhůty. Odvolání tedy nebylo podáno opožděně, nýbrž včas, neboť rozhodnutí bylo žalobci doručeno 17.10.2013. Zmocněnec žalobce dne 1.11.2013 podal proti tomuto rozhodnutí odvolání e-mailem bez elektronického podpisu, které bylo potvrzeno 6.11.2013 a tedy 5-ti denní lhůta dle ust. § 37 odst. 4 správního řádu byla zachována. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné.

Žalobce dále uvedl, že namísto toho, aby se žalovaný zabýval meritem věci, zejména skutečností, že přestupek byl projednán správním orgánem zcela vadně a s odepřením základních práv obviněného v řízení, přičemž tvrzené vady v žalobě podrobně rozvedl, sháněl žalovaný celý měsíc informace ke zmocněnci z jiných řízení. Za současného stavu nelze hovořit o tom, že by žalobce chtěl nějak činit obstrukce, když celé řízení je vedeno nezákonným způsobem ultra vires.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl. Předně poukazoval na to, že odvolání žalobce zamítl jako opožděné, a proto se nijak nevyjadřoval k věci samé, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně meritorně nepřezkoumával. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž podrobně vysvětlil, proč procesní postup žalobce při podání odvolání posoudil jako obstrukci, respektive zdánlivý výkon práva, který nepožívá právní ochrany, a proč tedy posoudil odvolání jako opožděné. Uvedl, že nikdy netvrdil, že některý způsob podání považuje za nadřazený jinému způsobu podání. Pouze respektoval ust. § 37 odst. 4 správního řádu, podle kterého musí být neformální podání v zákonné lhůtě potvrzeno podáním formálním, aby bylo vůbec za podání považováno a aby k němu mohlo být přihlíženo. Žalovaný ani netvrdil, že jednání žalobce považuje za zneužití práva proto, že odvolání bylo podáno poslední den odvolací lhůty. Žalovaný dále konstatoval, že zmocněnec žalobce pro správní řízení Ing. M. J. podal odvolání

1.11.2013, datovou zprávou bez uznávaného elektronického podpisu. Dále zmocněnec dne 7.11.2013 podal potvrzení odvolání datovou zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Jestliže za tohoto stavu věcí zmocněnec žalobce podal písemné odvolání na poště v Libanonu dne 6.11.2013 (prostřednictvím třetí osoby), k čemuž neměl žádný rozumný důvod, pak tento postup nelze podle žalovaného posoudit jinak, než jako procesní obstrukci. Zmocněnci žalobce nic nebránilo, aby neformální odvolání ze dne 1.11.2013 potvrdil sám písemně prostřednictvím pošty z České republiky nebo e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem, jímž disponuje. Doprava písemné zásilky z České republiky do Libanonu, kde bude teprve podána k poštovní přepravě adresátovi v České republice se jeví žalovanému jako neúměrně složitá a zdlouhavá, aniž je dán rozumný důvod pro takový postup. Žalovaný zde naopak shledává záměr způsobit tímto postupem průtahy v řízení, neboť doručení poštovní zásilky z Libanonu do České republiky trvá přibližně 3 týdny až 1 měsíc. Žalovaný má za to, že správní orgán, který obdrží neformální podání, se má o potvrzení podání dozvědět v přiměřené době, což se v posuzovaném případě nestalo, když jednání zmocněnce žalobce směřovalo k tomu, aby se správní orgán o potvrzení odvolání naopak dozvěděl s co největším zpožděním. Žalovaný dále poukázal na to, že na obálce zásilky odeslané z Libanonu je jako odesílatel uveden Ing. M. J., což vzbuzuje mylný dojem, jakoby zásilku podal v Libanonu Ing. M. J. osobně, ačkoli se zjevně nacházel v České republice a ačkoli sám tvrdí, že zásilku podala třetí osoba. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že zmocněnec žalobce ve správním řízení vykonával zastoupení nikoli tak, aby byl naplněn jeho smysl a účel (hájení práv účastníka řízení, rychlý a efektivní postup v řízení), nýbrž naopak tak, aby co nejvíce ztížil řádné vedení řízení. Takové jednání nemůže podle žalovaného požívat právní ochrany, neboť je v příkrém rozporu s předpokladem minimální součinnosti, respektive s účelem a smyslem zastoupení, které má přispívat k usnadnění projednání věci. O účelovosti tohoto postupu dále svědčí skutečnost, že Ing. M. J. zcela shodný postup uplatnil v dalších řízeních, jejichž předmětem bylo obvinění z přestupku a v nichž vystupoval jako zmocněnec, což jen podporuje závěr žalovaného, že šlo o předem promyšlený způsob, jak se záměrnými průtahy v řízení pokusit dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Jednotlivá podání byla z Libanonu odesílána nikoliv najednou, nýbrž postupně. Žalovaný uzavřel, že je toho názoru, že podání potvrzení odvolání z Libanonu není výkonem práva, nýbrž pouze zdánlivým výkonem práva, který nepožívá právní ochrany, respektive zneužitím práva, jemuž není správní orgán povinen přiznat právní účinky. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 AS 27/2011-81 a 1 Afs 107/2004-48, z nichž citoval.

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí z 27.11.2008 č.j. 2 As 53/2007) rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá pouze z hlediska, zda bylo toto odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše uvedeného vyplývá, že rámec soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze skutečnost, zda bylo odvolání podáno včas, či nikoliv.

Ze správního spisu pro posouzení věci bylo zjištěno, že žalobce dne 12.8.2013 zmocnil Ing. M. J. k zastupování pro celé řízení a správnímu orgánu I. stupně předložil plnou moc. Rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov ze dne 4.10.2013 č. j. MURY 29531/2013 bylo zmocněnci doručeno do vlastních rukou dne 17.10.2013. Dne 1.11.2013 v 18:27 hodin bylo Městskému úřadu v Rýmařově doručeno datovou zprávou odeslanou z adresy X bez uznávaného elektronického podpisu podání zmocněnce žalobce označené jako odvolání proti rozhodnutí DASH 649/2013 POS/10, což je spisová značka věci v níž bylo vydáno označené rozhodnutí č. j. MURY 29531/2013. Dne 7.11.2013 v 14:27 hod Městský úřad v Rýmařově ve věci obdržel datovou zprávu odeslanou z adresy X, rovněž bez uznávaného elektronického podpisu, v níž zmocněnec žalobce uvedl, že potvrzuje podání odvolání proti rozhodnutí v plném rozsahu a domnívá se, že správní orgán porušil právo na spravedlivý proces. Poté dne 25.11.2013 Městský úřad v Rýmařově obdržel listovní zásilku podanou k poštovní přepravě v Libanonu dne 6.11.2013 s podáním zmocněnce žalobce ve věci DASH 649/2013 POS/3, v němž zmocněnec žalobce uvedl, že v označené věci potvrzuje podání odvolání proti rozhodnutí, a to v plném rozsahu. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 31.1.2014 č. j. MSK 168153/2013, jímž bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Rýmařově č. j. MURY 29531/2013 ze dne 4.10.2013 jako opožděné zamítnuto podle § 92 odst. 1 správního řádu, bylo zmocněnci žalobce doručeno 10.2.2014.

Podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5-ti dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.

Podle ust. § 40 odst. 1 písm. d) věta před středníkem, správního řádu, pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.

Podle ust. § 83 odst. 1 věty první správního řádu, odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 86 odst. 1 správního řádu, odvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.

Právní posouzení věci samé:

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Městského úřadu v Rýmařově ze dne 4.10.2013 sp. zn. DASH 649/2013 POS/10, č. j. MURY 29531/2013 bylo doručeno zástupci žalobce do vlastních rukou v souladu s ustanovením § 19 odst. 4 správního řádu dne 17.10.2013 a tímto dnem došlo k oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první správního řádu. 15-ti denní lhůta k podání odvolání započala běžet dnem

18.10.2013 a skončila dne 1.11.2013 (pátek). Jestliže žalobce poslední den odvolací lhůty 1.11.2013 podal odvolání v elektronické podobě ovšem bez zaručeného elektronického podpisu, které však doplnil shodným blanketním odvoláním podaným k poštovní přepravě 6.11.2013, splnil tak podmínky dané § 37 odst. 4 správního řádu. Lze tak uzavřít, že odvolání žalobce bylo podáno včas u správního orgánu, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal (§ 86 odst. 1 správního řádu). Žalovaný proto pochybil, pokud je žalobou napadeným rozhodnutím pro opožděnost zamítl. Na uvedeném závěru krajského soudu nemění nic ani ta skutečnost, že odvolání bylo podáno k poštovní přepravě v Libanonu a Městskému úřadu v Rýmařově doručeno až 25.11.2013. Zákon v ust. § 37 odst. 4 správního řádu respektive v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu takovouto možnost nevylučuje, naopak v ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu se uvádí, že poštovní zásilka může být podána i subjektu (míněno držiteli poštovní licence), který má obdobné postavení v jiném státě. Krajský soud nesdílí ani názor žalovaného, že ze strany žalobce je nutno na předání podání k poštovní přepravě v Libanonu nahlížet nikoli na výkon práva, nýbrž na pouze zdánlivý výkon práva, který nepožívá právní ochrany či, že se jedná o zneužití práva a že vše nasvědčuje tomu, že šlo o předem promyšlený záměr s argumentací, že v jiných řízeních zmocněnec žalobce postupoval obdobně. Postup zmocněnce žalobce v jiných řízeních nepovažuje krajský soud za rozhodný pro posouzení výkonu práva žalobce v této věci. V této věci považuje krajský soud za významnou naopak tu skutečnost, že ke spáchání přestupku mělo dojít 7.7.2013. Doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno k poštovní přepravě 6.11.2013, tedy v době, kdy z hlediska běhu zákonných lhůt nehrozilo nebezpečí zániku odpovědnosti za přestupek. Je třeba zdůraznit, že zákaz zneužití práva představuje výjimku z pravidla. Nepřiznat předmětnému podání předanému k poštovní přepravě v Libanonu právní účinky předpokládané § 37 odst. 4 správního řádu by bylo odepřením procesního práva žalobce na přezkoumání vydaného rozhodnutí správního orgánu.

Soud proto podle § 78 odst. 1, 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. c) správního řádu soudního, zákona č. 150/2002 Sb., pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a procesně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení v částce 11.228,- Kč, které spočívají v nákladech právního zastoupení za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, seps žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění k datu provedení jednotlivých úkonů právní služby, dvou režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Odměna a náhrady činí celkem 6.800,- Kč. K nim bylo nutno připočíst i 21% DPH 1.428,- Kč (§ 35 odst. 8 s.ř.s., neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH). K nákladům řízení náleží i soudní poplatek 3.000,- Kč. Náklady řízení tak činí celkem 11.228,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 23.1.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**